YVES BOT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. szeptember 8.[1]

C-484/15. sz. ügy

Ibrica Zulfikarpašić
kontra
Slaven Gajer

(az Općinski sud u Novom Zagrebu [új-zágrábi helyi bíróság, Horvátország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés — 805/2004/EK rendelet — Nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat — Aktusok, amelyek hitelesítése kérelmezhető — Közjegyző által bizonyító erejű okirat alapján kiállított végrehajtási lap — Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21”

1. -i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet értelmezésével kapcsolatos.[2]

2. Ezt a kérelmet az Ibrica Zulfikarpašić, Horvátországban letelepedett ügyvéd és a szintén Horvátországban lakóhellyel rendelkező Slaven Gajer között, egy közjegyző által bizonyító erejű okirat alapján kiállított végrehajtási lapnak a 805/2004 rendelet szerinti európai végrehajtható okiratként történő hitelesítése tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

3. Az Općinski sud u Novom Zagrebu (új-zágrábi helyi bíróság, Horvátország) lényegében azt kérdezi, hogy egy közjegyző, aki a horvát szabályozásnak megfelelően, bizonyító erejű okirat alapján jogerős és végrehajtható végrehajtási lapot állított ki, rendelkezik-e hatáskörrel arra, hogy azt európai végrehajtható okiratként hitelesítse, ha azt nem vitatták, nemleges válasz esetén pedig, hogy nemzeti bíróság elvégezheti-e ezt a hitelesítést, ha a végrehajtási lap nem vitatott követelésre vonatkozik.

4. A jelen ügy alkalmat ad a Bíróságnak arra, hogy hasznos pontosításokkal szolgáljon a 805/2004 rendelet szerinti „határozat” és „bíróság” fogalmainak határait illetően azzal, hogy állást foglal különösen abban a kérdésben, hogy egy olyan közjegyzőt, akit a nemzeti jog végrehajtási lapok kiállítására vonatkozó jogkörrel ruház fel, lehet-e „bíróságnak” minősíteni.

5. Ugyanakkor először előzetes kérdés merül fel az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságával kapcsolatban, mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szövege alapján úgy tűnik, hogy az alapeljárás felei mindketten horvátországi illetőségűek, ezért ez első látásra „tisztán belső” helyzetnek minősíthető, amely következésképpen nem tartozik az uniós jog hatálya alá.

1 — Eredeti nyelv: francia.

2 — HL 2004. L 143., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 38. o.

6. A jelen indítványomban először is azt állítom, hogy a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem annak ellenére elfogadható, hogy az alapügybeli jogvita egy olyan felperes és alperes között merül fel, akik mindketten a Horvát Köztársaság területén rendelkeznek lakóhellyel. Ugyanis bár a 805/2004 rendelet szerinti európai végrehajtható okiratként történő hitelesítésnek a célja az, hogy lehetővé tegye valamely határozatnak a meghozatala szerinti tagállamtól eltérő államban való elismerését és végrehajtását, a származási tagállam bíróságához benyújtott hitelesítés iránti kérelem elfogadhatóságához nem szükséges, hogy a hitelező bizonyítsa a jogvita határon átnyúló voltát.

7. Másodszor azt állítom, hogy az olyan végrehajtható okirat, mint a közjegyző által bizonyító erejű okirat alapján kiállított végrehajtási lap a 805/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése szerinti határozatnak minősülhet, amennyiben az e végrehajtási lap kiállítására hatáskörrel rendelkező közjegyző e különleges feladatának teljesítése során bíróságként hoz határozatot, ami azt feltételezi, hogy biztosítékot nyújt a függetlenségét és a pártatlanságát illetően, valamint hogy saját hatáskörében határozattal dönt, amely egyrészről kontradiktórius jogvita tárgyát képezhette vagy képezheti az európai végrehajtható okiratként történő hitelesítése előtt, másrészről pedig igazságügyi hatósághoz benyújtott kereset tárgya lehet. Fenntartva a kérdést előterjesztő bíróság által – különösen a függetlenség és a pártatlanság követelményének betartását illetően – elvégzendő vizsgálatok szükségességét, az az álláspontom, hogy a végrehajtási lap kiállítására hatáskörrel rendelkező közjegyző megfelel a „bírósággá” minősítés feltételeinek.

8. Harmadszor ebből arra a következtetésre jutok, hogy e közjegyző, aki a 805/2004 rendelet 4. cikkének 6. pontja és 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „származási bíróságnak” minősül, az adós általi vitatás hiányában hatáskörrel rendelkezik az általa kiállított és jogerőssé nyilvánított végrehajtási lap európai végrehajtható okiratként történő hitelesítésére.

I – Jogi háttér

A – *Az uniós jog*

9. A 805/2004 rendelet (5), (7) és (20) preambulumbekezdése értelmében:

„(5) A »nem vitatott követelések« fogalmának minden olyan helyzetre ki kell terjednie, amikor a hitelező – akinek pénzbeli követelése jellegét és mértékét az adós igazoltan nem vitatja – az említett adóssal szemben bírósági határozatot, illetve az adós kifejezett beleegyezését igénylő végrehajtható okiratot, legyen az bírósági egyezség vagy közokirat, tud felmutatni.

[…]

(7) E rendeletet a nem vitatott követelésekről szóló határozatokra, bírósági egyezségekre és közokiratokra, valamint az európai végrehajtható okiratként hitelesített határozatok, bírósági egyezségek és közokiratok megtámadását követően hozott határozatokra kell alkalmazni.

[…]

(20) A nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okiratként való hitelesítés kérelmezése egy választási lehetőséget nyújt a hitelező számára, aki ehelyett azonban a [polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i] 44/2001/EK [tanácsi] rendelet[3] szerinti elismerési és végrehajtási eljárás, illetve más közösségi jogi aktusok mellett is dönthet.”

3 — HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.

10. A 805/2004 rendelet „Tárgy” című 1. cikke kimondja:

„E rendelet célja a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozása annak érdekében, hogy minimumszabályok megállapítása révén lehetővé váljon a határozatok, bírósági egyezségek és közokiratok szabad mozgása a tagállamok között anélkül, hogy a végrehajtás szerinti tagállamban az elismerést és a végrehajtást megelőzően bármely közbenső eljárás meghozatalára lenne szükség”.

11. E rendeletnek az „Európai végrehajtható okiratként hitelesítendő, a végrehajtás alapjául szolgáló okiratok” című 3. cikke az (1) bekezdésben a következőkről rendelkezik:

„E rendeletet a nem vitatott követelésekre vonatkozó határozatokra, bírósági egyezségekre és közokiratokra kell alkalmazni.

A követelést akkor kell nem vitatottnak tekinteni, ha:

a) annak fennállását az adós a bírósági eljárás során kifejezett elismeréssel, illetve bíróság által jóváhagyott vagy az eljárás során a bíróság előtt kötött egyezséggel elfogadta; [helyesen: elfogadta; vagy]

b) a bírósági eljárás során a származási tagállam joga szerinti eljárási szabályokkal összhangban az adós a követeléssel szemben nem emelt kifogást; [helyesen: kifogást; vagy]

c) miután a bírósági eljárás során korábban a követeléssel szemben kifogást emelt, ezt követően az adós nem jelent meg, illetve nem képviseltette magát a bírósági tárgyaláson, feltéve hogy a származási tagállam joga szerint az ilyen magatartás a követelés vagy a hitelező által állított tények hallgatólagos elismerésének minősül; [helyesen: minősül; vagy]

d) az adós azt közokiratban kifejezetten elismerte.”

12. Az említett rendelet „Fogalommeghatározások” című 4. cikke kimondja:

„E rendelet alkalmazásában a következő fogalommeghatározásokat kell alkalmazni:

1. »határozat«: egy tagállam bíróságának bármely határozata, a határozat megnevezésétől függetlenül, beleértve az ítéleteket, végzéseket, fizetési meghagyásokat vagy végrehajtási döntéseket, valamint a költségek vagy kiadások meghatározását a bíróság egy tisztviselője által;

2. »követelés«: egy már esedékes vagy a határozatban, bírósági egyezségben vagy közokiratban feltüntetett időpontban esedékessé váló, meghatározott pénzösszeg kifizetése iránti követelés;

3. »közokirat«:

   a) egy hivatalosan közokiratként kiállított vagy bejegyzett irat, amelynek közhitelessége:

      i. az aláírásra és az irat tartalmára vonatkozik; és

      ii. egy hatóság vagy a származási tagállam e célra felhatalmazott más szerve által került megállapításra;

      vagy

   b) a közigazgatási hatóságok előtt kötött vagy általuk hitelesített megállapodás a tartási kötelezettségekről;

[…]

6. »származási bíróság«: a 3. cikk (1) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában meghatározott feltételek teljesülésének időpontjában eljáró bíróság;

7. Svédországban a fizetési meghagyásos eljárásban (betalningsföreläggande) a »bíróság« kifejezés alatt a svéd végrehajtói hivatal (kronofogdemyndighet) is értendő.”

B – *A horvát jog*

13. Az Ovršni zakon (a végrehajtásról szóló törvény)[4] 31. cikkének az alapügy tényállásának időpontjában hatályos szövege értelmében:

„(1) E törvény alkalmazásában bizonyító erejű okiratnak minősül a számla, a váltó, az óvatolt csekk, amelyekhez adott esetben ellenszámlát csatolnak a követelés bizonyítása érdekében, a hivatalos irat, a könyvelési kivonat, a hitelesített magánokirat, valamint minden olyan irat, amely különös szabályozás alapján hivatalos iratnak minősül. A kamatszámítás számlának is minősül.

(2) A bizonyító erejű okirat végrehajtható, ha abban szerepel a hitelező és az adós neve, valamint a vagyoni kötelezettség tárgya, jellege, tartalma és a teljesítésének időpontja.

(3) Az ezen cikk (2) bekezdésében foglalt információkon kívül a bejegyzett tevékenységet nem folytató természetes személy részére kiállított számlának az adós részére meg kell jelölnie, hogy az esedékessé vált vagyoni kötelezettség teljesítésének elmaradása esetén a hitelező bizonyító erejű okirat alapján kényszervégrehajtást kérhet.

[…]”

14. A végrehajtásról szóló törvény 278. cikke kimondja, hogy „[a]z e törvény rendelkezései értelmében vett bizonyító erejű okiraton alapuló végrehajtás iránti kérelmet közjegyző bírálja el”.

15. A végrehajtásról szóló törvény 357. cikke akként rendelkezik, hogy határozat, bírósági egyezség vagy közokirat európai végrehajtható okiratként történő hitelesítése azon „bíróság, hatóság, közjegyző, illetve közhatalommal ellátott természetes vagy jogi személy feladata, amely/aki felhatalmazással rendelkezik valamely nemzeti bíróság által kiállított, nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat végrehajtható példányainak kiállítására”.

16. A végrehajtásról szóló törvény 358. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy „[h]a a közjegyző azt állapítja meg, hogy [az európai végrehajtható okiratra vonatkozó] tanúsítvány kiállításához szükséges feltételek nem teljesülnek, a kiállítás iránti kérelmet az adott iratok vagy dokumentumok vonatkozó példányával együtt átadja a székhelye szerint illetékes városi bíróságnak, hogy az a bíróság hozzon határozatot a kérelem tárgyában”.

II – Az alapügy tényállása és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

17. I. Zulfikarpašić ügyvéd, miután az ügyfelével, S. Gajerrel megbízási szerződést kötött, számlát bocsátott ki, amely alapján a kifizetés nem történt meg.

18. Ezen „bizonyító erejű okiratnak” minősülő számla alapján I. Zulfikarpašić részére 2014. február 12-én egy közjegyző jogerős végrehajtási lapot állított ki.

4 — *Narodne novine*, 112/12. sz.

19. I. Zulfikarpašić 2014. november 13-án a közjegyzőhöz e végrehajtási lapnak a 805/2004 rendelet szerinti európai végrehajtható okiratként történő hitelesítésére irányuló kérelmet nyújtott be annak érdekében, hogy végrehajtást kezdeményezhessen, amely lehetővé teszi számára a követelése behajtását.

20. A közjegyző – miután megállapította, hogy nem teljesülnek a tanúsítvány kiállítására vonatkozó feltételek – a végrehajtásról szóló törvény 358. cikkének (4) bekezdése alapján átadta az ügyet az Općinski sud u Novom Zagrebunak (új-zágrábi helyi bíróság). E bíróság szerint a közjegyző különösen arra hivatkozott, hogy bár a 805/2004 rendelet 4. cikkének 7. pontja előírja, hogy a „bíróság” kifejezés alatt a svéd végrehajtói hivatal is értendő, a horvát közjegyzői hivatalt egyik rendelkezés sem kezeli az e rendelet szerinti bírósággal azonos módon.

21. Az Općinski sud u Novom Zagrebu (új-zágrábi helyi bíróság) – mivel kétségei merültek fel a végrehajtásról szóló törvénynek a 805/2004 rendelettel való összeegyeztethetőségét illetően – úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1. Az Ovršni zakonnak az európai végrehajtható okiratra vonatkozó rendelkezései összeegyeztethetőek-e [a 805/2004 rendelettel], közelebbről a Horvát Köztársaságban, bizonyító erejű okiraton alapuló végrehajtási lap kiállítása iránti eljárásban a »bíróság« fogalma alatt a közjegyzőket is érteni kell-e[?]

2. A közjegyzők kiállíthatnak-e az általuk kiállított, bizonyító erejű okiraton alapuló jogerős és végrehajtható végrehajtási laphoz kapcsolódó európai végrehajtható okiratra vonatkozó tanúsítványt, ha a hivatkozott végrehajtási lap nem vitatott, illetve nemleges válasz esetén, a bíróság kiállíthat-e olyan európai végrehajtási okiratra vonatkozó tanúsítványt, amely bizonyító erejű okiraton alapuló, közjegyző által kiállított végrehajtási laphoz kapcsolódik, ha e dokumentum érdemben nem vitatott követelésekre vonatkozik, és ebben az esetben milyen űrlapot kell használni?”

III – Elemzésem

A – *Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról*

22. Számomra úgy tűnik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatósága nem kérdőjelezhető meg amiatt, hogy az olyan helyzetet, amikor az európai végrehajtható okiratként való hitelesítés iránti kérelmet azon tagállam bírósága előtt terjesztették elő, ahol a végrehajtást kérő is, és az adós is lakik, „tisztán belső” helyzetnek kellene minősíteni.

23. Bár igaz, hogy az alapeljárás felei mindketten horvátországi illetőségűek, csupán e körülményből egyáltalán nem vonható le az a következtetés, hogy a 805/2004 rendelet nem alkalmazható ebben a jogvitában.

24. Először is a 805/2004 rendelet hatálya nem korlátozódik a határon átnyúló jogvitákra.

25. Ugyanis az európai fizetési meghagyásos eljárás létrehozásáról szóló, 2006. december 12-i 1896/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettől,[5] a kis értékű követelések európai eljárásának bevezetéséről szóló, 2007. július 11-i 861/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelettől,[6] illetve a polgári és kereskedelmi ügyekben a tagállamközi követelésbehajtás megkönnyítése érdekében az

5 — HL 2006. L 399., 1. o.

6 — HL 2007. L 199., 1. o.

ideiglenes számlazárolást elrendelő európai végzés eljárásának létrehozásáról szóló, 2014. május 15-i 655/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettől[7] eltérően a 805/2004 rendelet nem állapít meg a jogvita határon átnyúló jellegére vonatkozó feltételt, amely leggyakrabban azt jelenti, hogy legalább az egyik fél lakóhelyének vagy szokásos tartózkodási helyének az eljáró bíróság szerinti tagállamtól eltérő tagállamban kell lennie.[8]

26. Míg ezek a rendeletek egységes, kizárólag a határon átnyúló jogvitákra alkalmazandó és az azokkal párhuzamosan alkalmazandó nemzeti eljárásoktól különböző új európai eljárási szabályokat alakítottak ki, a 805/2004 rendelet valójában nem hoz létre egységes európai végrehajtható okiratot, hanem a nemzeti határozatokat az európai igazságügyi térségben való szabad mozgás képességével ruházza fel azáltal, hogy ezeket a határozatokat egy „európai útlevéllel” egyenértékű tanúsítvánnyal látja el.

27. A jogvita határon átnyúló jellegére vonatkozó mindennemű feltétel hiányában semmi nem szól az ellen, hogy európai végrehajtható okiratra vonatkozó tanúsítvány kiállítása iránti kérelmet nyújtsanak be egy olyan jogvitában, amelynek részes felei ugyanabban a tagállamban rendelkeznek lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel. Ezen esetről a 805/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének d) pontja kifejezetten rendelkezik, és az e rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) vagy c) pontja értelmében vett nem vitatott követelésre vonatkozó határozat hitelesítését azon feltételhez köti, hogy a határozatot az adós lakóhelye szerinti tagállamban hozzák, amennyiben ez utóbbi a fogyasztó, ám nem követeli meg, hogy a végrehajtást kérő lakóhelye más tagállamban legyen.

28. Ráadásul ez az eset olyan gyakori helyzetekben fordul elő, amikor az adós külföldi ingatlanok tulajdonosa vagy más tagállamokban található bankokban számlatulajdonos. Annak ellenére, hogy adott esetben az adós ugyanabban a tagállamban lakik, mint a hitelező, ez utóbbinak így érdeke fűződhet ahhoz, hogy olyan európai végrehajtható okirattal rendelkezzen, amely lehetővé teszi számára, hogy más tagállamokban található vagyontárgyakra kérjen végrehajtást.

29. Márpedig másodszor, egy európai végrehajtható okiratra vonatkozó tanúsítvány kiállítása iránti kérelem elfogadhatóságának nem feltétele, hogy a hitelező bizonyítsa azt, hogy egy másik tagállamban keresetet nyújtott be egy határozat elismerése vagy végrehajtása érdekében, vagy azt, hogy az adós más tagállamokban található vagyontárgyak tulajdonosa, amelyek tekintetében végrehajtási intézkedést lehetne foganatosítani.

30. Bár a 805/2004 rendelet célja az, hogy lehetővé tegye a nem vitatott követelésekre vonatkozó határozatok, bírósági egyezségek és közokiratok elismerését és végrehajtását valamennyi tagállamban anélkül, hogy végrehajthatóvá nyilvánítási eljárásra lenne szükség, e rendelet egyik rendelkezése sem írja elő a hitelező számára, hogy bizonyítsa a hitelesítés hasznosságát vagy szükségességét.

31. Ebben a tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 805/2004 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése kifejti, hogy egy nem vitatott követelésről szóló határozat hitelesítését „bármely időpontban” lehet kérelmezni, ami azt jelenti, hogy a hitelező főszabály szerint az eljárást megindító irattól kezdődően a fő kérelméhez csatolhat egy másodlagos kérelmet,[9] amely a meghozandó határozat hitelesítésére irányul azzal a feltétellel azonban, hogy ez a határozat a származási tagállamban azonnal végrehajthatóvá válik.[10]

7 — HL 2014. L 189., 59. o.

8 — Lásd az 1896/2006 és a 861/2007 rendelet 3. cikkének (1) bekezdését. A 655/2014 rendelet alapján tagállamközi ügy az olyan ügy, amelyben a számlazárolási végzéssel zárolandó bankszámla vezetésének helye az alábbiaktól eltérő tagállamban van: azon bíróság székhelye szerinti tagállam, amely bíróságnál a számlazárolási végzés iránti kérelmet előterjesztették, vagy a hitelező lakóhelye vagy székhelye szerinti tagállam (e rendelet 3. cikkének (1) bekezdése).

9 — Lásd ebben az értelemben az európai végrehajtható okiratról szóló rendelet alkalmazásához készített gyakorlati útmutatót, amely a következő címen érhető el: https://e-justice.europa.eu/content_european_enforcement_order-54-fr.do?clang=fr. Ez az útmutató megemlíti, hogy semmilyen nemzetközi elem nem szükséges az európai végrehajtható okiratra vonatkozó tanúsítvány iránti kérelemhez, valamint hogy nem kötelező, hogy a felek egyike külföldön rendelkezzen lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel, és nem kötelező annak bizonyítása sem, hogy a végrehajtásra külföldön kerül sor (14. pont).

10 — A határozatnak a származási tagállamban való végrehajthatóságával kapcsolatos feltételről lásd a 805/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének a) pontját.

Ennek a hitelesítés iránti kérelemnek nem feltétele, hogy a hitelező bizonyítsa azt, hogy egy másik tagállamban keresetet indított egy határozat elismerése vagy végrehajtása iránt, vagy azt, hogy az adós más tagállamokban található vagyontárgyak tulajdonosa, amelyek tekintetében végrehajtási intézkedést lehetne foganatosítani. Egy ilyen, nehezen teljesíthető bizonyítás előírása egyébként komolyan veszélyeztetné a 805/2004 rendelet hatékonyságát, amelynek célja a nemzeti végrehajtható okiratok automatikus mozgásának megkönnyítése az európai igazságügyi térségben. Ezenkívül könnyen elképzelhető, hogy a hitelezőjével azonos tagállamban lakóhellyel rendelkező adós az eljárás során a vagyontárgyainak külföldre történő áthelyezésével megrendezi a fizetésképtelenségét az eljárás elkerülése érdekében.

32. Valójában az európai végrehajtható okirat jellegénél fogva – ahogyan azt a neve is mutatja – nemzetközi elemet foglal magában, mivel célja kizárólag az, hogy lehetővé tegye a nemzeti okirat más tagállamokba történő kivitelét oly módon, hogy az „európai igazságügyi útlevélként” működik, amelyet anélkül lehet megszerezni, hogy szükséges lenne bizonyítani azt, hogy a nemzeti okirat a többi tagállamban fog mozogni. Hadd vonjak párhuzamot az európai elfogatóparancs kibocsátásával. A nemzeti igazságügyi hatóságnak ahhoz, hogy egy európai elfogatóparancsot érvényesen bocsásson ki, kell-e igazolnia azt, hogy a keresett személy egy másik tagállamban van? Ha ez a kibocsátó igazságügyi hatóság a Bíróságtól a 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatnak [11] az ezen elfogatóparancs kibocsátási feltételeiről szóló rendelkezéseinek értelmezését kérné, a Bíróságnak meg kellene-e állapítania a kérelem elfogadhatatlanságát amiatt, hogy mindaddig, amíg a keresett személyt nem veszik őrizetbe egy másik tagállamban, az alapeljárás alapjául szolgáló helyzet tisztán belső helyzetnek minősül? [12]

33. Mivel az európai végrehajtható okiratra vonatkozó tanúsítvány célja jellegénél fogva uniós kiterjedésű, az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nem lehet elfogadhatatlannak nyilvánítani amiatt, hogy az alapügy tényállása a 805/2004 rendelet hatályán kívül esik. Ezenkívül felesleges a kérelem elfogadhatóságát az 1990. október 18-i Dzodzi-ítéletből [13] eredő ítélkezési gyakorlattal alátámasztani, amely szerint a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a valamely uniós jogi rendelkezés értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatalra utalások elbírálására abban a különleges esetben, ha a tagállam nemzeti joga e rendelkezés tartalmára hivatkozik az e tagállam valamely tisztán belső jellegű helyzetére vonatkozó szabályok meghatározása céljából. [14] A végrehajtásról szóló törvény egyébként nem hivatkozik a 805/2004 rendelet tartalmára a Horvát Köztársaság valamely tisztán belső jellegű helyzetére vonatkozó szabályok meghatározása céljából, hanem a nem vitatott követelésekre vonatkozó határozatok, bírósági egyezségek és közokiratok európai végrehajtható okiratként való hitelesítésére hatáskörrel rendelkező hatóságok meghatározására szorítkozik.

34. Ebből következik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nem lehet elfogadhatatlannak nyilvánítani amiatt, hogy az alapügyben szóban forgó végzés végrehajtását előzetesen nem kérték az azon tagállamtól eltérő valamely tagállamban, amelyben az európai végrehajtható okiratra vonatkozó tanúsítvány kiállítása iránti kérelmet benyújtották.

35. Hozzáteszem, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat alapján az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell, valamint hogy a nemzeti bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jogszabály kért értelmezése vagy az annak érvényességére vonatkozóan kért értékelés nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek

11 — Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.).

12 — Az európai elfogatóparancs kibocsátásának fázisában inkább egy másik, az alapügyben folyamatban lévő jogvitával kapcsolatos kérdés merül fel.

13 — C-297/88 és C-197/89, EU:C:1990:360.

14 — Ezen ítélet 36. és 37. pontja.

ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy azokat hasznosan válaszolja meg.[15] Márpedig a jelen ügyben sem az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, sem pedig az érdekelt felek észrevételeiből nem tűnik ki, hogy az alapügybeli jogvita fiktív és mesterkélt lenne, vagy hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés tisztán hipotetikus jellegű lenne.

36. A fentiekből következik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadható.

37. Most pedig rátérek a kérdések vizsgálatára.

B – *Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről*

38. Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy a végrehajtásról szóló törvény, amely hatáskört biztosít a közjegyzőknek arra, hogy európai végrehajtható okiratként hitelesítsék az általuk bizonyító erejű okirat alapján kiállított végrehajtási lapokat, amennyiben az adós azokat nem vitatja, összeegyeztethető-e a 805/2004 rendelettel.

39. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha az előzetes döntéshozatali eljárás keretében a Bíróság a tagállami belső joggal kapcsolatos kérdésben, és a nemzeti rendelkezések uniós joggal való összeegyeztethetőségével kapcsolatban nem foglalhat is állást, a nemzeti bíróság rendelkezésére bocsáthatja az uniós jog értelmezésének azon szempontjait, amelyek lehetővé teszik számára, hogy megoldja az elé terjesztett jogi problémát.[16]

40. A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy egy olyan végrehajtható okiratot, mint amilyen a valamely közjegyző által bizonyító erejű okirat alapján, a végrehajtásról szóló törvény szerint kiállított végrehajtási lap, lehet-e nem vitatott követelésre vonatkozó határozatnak minősíteni és európai végrehajtható okiratként hitelesíteni.

41. E kérdés megválaszolása érdekében mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a 805/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése a „végrehajtható okiratok” három kategóriáját határozza meg, amelyek az európai végrehajtható okiratként való hitelesítésre irányuló eljárás alkalmazási körébe tartoznak. E rendelkezés szerint e rendeletet „a nem vitatott követelésekre vonatkozó határozatokra, bírósági egyezségekre és közokiratokra kell alkalmazni”.

42. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tehát annak meghatározására irányul, hogy a közjegyző által a végrehajtásról szóló törvény alapján kiállított végrehajtási lap beletartozhat-e a hitelesíthető okiratok ezen három kategóriájának valamelyikébe.

43. Először is, a bírósági egyezségként minősítés kiesik, mivel egyértelmű, hogy a közjegyző által egyoldalúan, kizárólag a hitelező által kibocsátott, „bizonyító erejű okiratnak” tekintett számla alapján kiállított végrehajtási lap nem olyan jellegű, mint egy szerződés, amelynek tartalma a felek akaratától függ.

44. Annak megvizsgálása van hátra, hogy ezt a végrehajtási lapot lehet-e nem vitatott követelésre vonatkozó közokiratnak vagy határozatnak minősíteni.

15 — Lásd többek között ebben az értelemben: 2016. június 16-i Saint Louis Sucre ítélet (C-96/15, EU:C:2016:450, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

16 — Lásd: 2012. július 12-i Giovanardi és társai ítélet (C-79/11, EU:C:2012:448, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

1. A nem vitatott követelésre vonatkozó közokiratként történő minősítéséről

45. A 805/2004 rendelet 4. cikkének (3) bekezdése a közokirat tekintetében pontos meghatározást tartalmaz, amely átveszi a Bíróság által az 1999. június 17-i Unibank-ítéletben [17] a Brüsszeli Egyezmény [18] 50. cikkének értelmezésével összefüggésben kidolgozott meghatározást, amelyet a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, Luganóban 1988. szeptember 16-án kötött egyezményről [19] szóló Jenard-Möller jelentés ihletett. E meghatározás szerint egy irat akkor minősül közokiratnak, ha három feltétel teljesül. Először is az irat közhitelességét valamely hatóság megállapította, másodszor, ez a közhitelesség nemcsak az aláírásra, hanem az irat tartalmára is vonatkozik, harmadszor pedig az iratnak önmagában végrehajthatónak kell lennie abban a tagállamban, ahol kiállították. Bár ez utóbbi feltételt a 805/2004 rendelet 4. cikkének (3) bekezdése kifejezetten nem említi, az e rendelet 25. cikkének (1) bekezdéséből következik, amely előírja, hogy ahhoz, hogy egy közokiratot európai végrehajtható okiratként lehessen hitelesíteni, annak a „tagállamok egyikében végrehajthatónak" kell lennie.

46. Amennyiben a közjegyzőnek éppen az a feladata, hogy az általa kapott iratokat hitelesítse, az általa kiállított végrehajtási lap első ránézésre megfelelhet a „hivatalosan közokiratként kiállított vagy bejegyzett" közokirat meghatározásnak.

47. Mindenesetre a 805/2004 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a közokiratnak a határozathoz és a bírósági egyezséghez hasonlóan nem vitatott követelésre kell vonatkoznia, és e rendelkezés d) pontja kifejti, hogy a követelést akkor kell nem vitatottnak tekinteni, ha az adós azt közokiratban kifejezetten elismerte. Másképpen fogalmazva, a nem vitatott követelésre vonatkozó közokirat e rendelkezés alapján az a közokirat, amelyben az adós a követelést kifejezetten elismerte.

48. A közjegyző által kizárólag az adós által kibocsátott számla alapján anélkül kiállított végrehajtási lap, hogy az adóst felkérték volna arra, hogy nyilatkozzon annak elfogadásáról, nyilvánvalóan nem felel meg ennek a követelménynek.

49. E végrehajtási lap tehát nem minősíthető nem vitatott követelésre vonatkozó közokiratnak. Annak meghatározása van tehát hátra, hogy ezt a végrehajtható okiratot lehet-e a 805/2004 rendelet szerinti „határozatként" minősíteni.

2. A nem vitatott követelésre vonatkozó határozatként történő minősítéséről

50. A 805/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése a „határozat" fogalmát a következőképpen határozza meg: „egy tagállam bíróságának bármely határozata, a határozat megnevezésétől függetlenül, beleértve az ítéleteket, végzéseket, fizetési meghagyásokat vagy végrehajtási döntéseket, valamint a költségek vagy kiadások meghatározását a bíróság egy tisztviselője által".

51. A 805/2004 rendelet ugyanakkor semmilyen általános meghatározást nem ad a „tagállam bírósága" kifejezésre, mivel az ítélkezési gyakorlat feladata annak tartalmát pontosítani annak meghatározása érdekében, hogy egy olyan közjegyzőt, akit a nemzeti jog a végrehajtási lapok kiállítására vonatkozó jogkörrel ruház fel, lehet-e ilyennek tekinteni e rendelet értelmében.

52. A horvát kormány szerint a közjegyzőt lehet bíróságnak tekinteni a bizonyító erejű okiraton alapuló végrehajtási lap kibocsátására irányuló eljárás keretében.

17 — C-260/97, EU:C:1999:312.

18 — Az új tagállamok csatlakozásáról szóló egyezményekkel módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i Brüsszeli Egyezmény (HL 1972. L 299., 32. o.; a továbbiakban: Brüsszeli Egyezmény).

19 — HL 1990. C 189., 57. o.

53. Ez a kormány ebben a tekintetben előadja, hogy bár a 805/2004 rendelet 4. cikke nem állapítja meg kifejezetten, hogy a „bíróság” kifejezés alatt Horvátországban olyan egyéb hatóságok is értendők, mint a közjegyzők, ezt a rendeletet a Horvát Köztársaságnak az Európai Unióhoz csatlakozását megelőzően fogadták el, majd módosították kétszer, így a horvát szabályozás sajátosságait nem vehették figyelembe.

54. Ez a kormány ezenkívül megjegyzi, hogy Horvátországban a végrehajtási hatásköröknek a bíróságok és a közjegyzők közötti megosztásáról döntöttek, és a közjegyzők kizárólagos hatáskört kaptak arra, hogy bizonyító erejű okiratok alapján kényszervégrehajtás keretében a követeléseket behajtsák.

55. A horvát kormány szerint a 805/2004 rendelet szerinti „bíróság” kifejezés nem foglalja magában szükségképpen azt, hogy az eljárást lefolytató hatóságoknak formálisan az állami igazságszolgáltatáshoz kell tartozniuk. Elegendő, ha a szóban forgó hatóság független és pártatlan, valamint ha a szervezetére és a tevékenységére előre meghatározott szabályok vonatkoznak. A közjegyzők egyébként megfelelnek a Bíróság által az 1997. szeptember 17-i Dorsch Consult ítéletben [20] az EUMSZ 267. cikk szerinti bíróság meghatározása érdekében megállapított feltételeknek.

56. Ez a kormány hozzáteszi, hogy a közjegyzők közbizalmat élveznek, és a feladataikat nagyon részletesen szabályozzák a jogszabályi rendelkezések, különösen a Zakon o javnom bilježništvu (közjegyzőkről szóló törvény), [21] amely biztosítja a szakmai alkalmasságukat, a komoly és felelősségteljes magatartásukat a számukra biztosított hatáskörök gyakorlása során.

57. Ez a kormány megállapítja továbbá, hogy a horvát szabályozást a 805/2004 rendelet által követett cél igazolja, amely a határozatok kölcsönös elismerésére irányuló eljárás egyszerűsítésére irányul azzal, hogy elkerüli a végrehajthatóvá nyilvánítási eljárás hátrányait.

58. A horvát kormány végül kiemeli, hogy a végrehajtási lap közjegyző által történő kiállítására irányuló eljárás biztosítja az adós alapvető jogainak védelmét, mivel a közjegyző csak akkor állíthat ki egy végrehajtási lapot, ha úgy ítéli meg, hogy a kérelem elfogadható és megalapozott, hogy a végrehajtási lapot az adós részére az eljárást megindító irathoz hasonló eljárási iratok kézbesítésére vonatkozó általános szabályoknak megfelelően kézbesítették, ha az adósnak van lehetősége az ellen kifogást emelni, miután őt erről a lehetőségről, valamint e kérelem benyújtásának módjairól és határidejéről megfelelően tájékoztatták, és a közjegyző a végrehajtási lapon a végrehajtási záradékot csak akkor állíthatja ki, ha azt nem vitatták, és nyolc nap eltelt.

59. Az Európai Bizottság ezzel ellentétes álláspontot képvisel.

60. A Bizottság szerint a 805/2004 rendelet szerinti „bíróság” szónak összhangban kell állnia ugyanennek a szónak a 44/2001 rendelet szerinti értelmezésével, mivel ez a két rendelet a polgári ügyekben történő igazságügyi együttműködés területéhez tartozik, és egymást kiegészítő szabályokat állapítanak meg.

61. A Bizottság – elismerve azt, hogy a közjegyzők „kvázi bírósági” eljárásokat indíthatnak, és a bírósági határozatokhoz hasonló határozatokat fogadhatnak el – úgy véli, hogy ezek a határozatok nem minősíthetőek a 805/2004 rendelet szerinti „bírósági” határozatoknak, mivel ahhoz, hogy ezeket a határozatokat ekként lehessen minősíteni, az szükséges, hogy azok tiszteletben tartsák az e rendeletben foglalt minimális eljárási szabályokat, amelyek célja a tisztességes eljáráshoz való jog teljes körű tiszteletben tartása.

20 — C-54/96, EU:C:1997:413.

21 — *Narodne novine*, 78/93., 29/94., 162/98., 16/07. és 75/09. sz.

62. A Bizottság hozzáteszi, hogy ha az uniós jogalkotónak szándékában áll más illetékes hatóságok határozatait a tagállami bíróságok határozataival azonos módon kezelni, akkor ez kifejezetten meg van említve az érintett jogi aktusban, ahogyan azt egyébként a 805/2004 rendelet 4. cikkének 7. pontja is mutatja, amely előírja, hogy a „bíróság” kifejezés alatt a svéd végrehajtói hivatal is értendő a fizetési meghagyásos eljárásban. A közjegyzők által kiállított végrehajtási lapoknak a határozatokkal azonos módon történő kezelése tehát a 805/2004 rendelet módosítását kívánná meg.

63. A horvát kormány és a Bizottság álláspontja közötti döntés érdekében egyfelől részletesebben meg kell vizsgálni a polgári ügyekben történő igazságügyi együttműködésre vonatkozó másodlagos jogszabályokban található „határozat” és „bíróság” fogalmak tartalmát, másfelől tanulmányozni kell az ítélkezési gyakorlat által tett pontosításokat. Csak ezen kettős elemzést követően javasolok a Bíróság számára megoldást.

a) A „határozat” és „bíróság” fogalmak meghatározása a polgári ügyekben történő igazságügyi együttműködésre vonatkozó másodlagos jogszabályokban

64. Az uniós jogalkotó – ahogyan azt a 44/2001 rendeletben, majd az azt felváltó 1215/2012/EU rendeletben [22] is tette – a 805/2004 rendeletben átvette a határozatnak a Brüsszeli Egyezményben található fogalmát.

65. A polgári ügyekben történő igazságügyi együttműködésre vonatkozó uniós jogszabályok elemzéséből a határozat fogalmának egységes megközelítése vezethető le, [23] amelynek meghatározása az aktus kibocsátójának bírósági jellegén alapuló *szervezeti megközelítést* tükröz.

66. Ugyanakkor ez az egységes meghatározás valójában nagy változatosságot takar, mivel az uniós jogalkotó jelentősen eltérő módon határozta meg a „bíróság” fogalmát, amelyet úgy tűnik, hogy nagyon eltérően értelmeznek. Ebben a tekintetben úgy hiszem, hogy három fő tendencia azonosítható, amely e fogalommal kapcsolatban három különböző felfogásnak felel meg.

67. Az első tendenciát bizonyos hatóságoknak a bíróságokkal pontosan *azonos módon való kezelése* jellemzi. Ehhez a megközelítéshez tartozik a 805/2004 rendelet 4. cikke, amely a „bíróság” jelentésének meghatározása nélkül a (7) bekezdésében kifejti, hogy Svédországban a fizetési meghagyásos eljárásban a „bíróság” kifejezés alatt a svéd végrehajtói hivatal is értendő. Ugyanehhez a megközelítéshez tartozik az 1215/2012 rendelet 3. cikke, amely előírja:

„E rendelet alkalmazásában a »bíróság« magában foglalja a következő hatóságokat, amennyiben azok az e rendelet hatálya alá tartozó ügyekben joghatósággal [helyesen: hatáskörrel] rendelkeznek:

a) Magyarországon a fizetési meghagyásos eljárások esetén a közjegyző;

b) Svédországban a fizetési meghagyásos eljárások (betalningsföreläggande) és a jogsegély (handräckning) esetén a végrehajtói hivatal (Kronofogdemyndigheten).”

68. Érdekes megemlíteni, hogy e rendelkezés alapján a közjegyzők tehát kifejezetten bíróságoknak minősülnek a fizetési meghagyás kiállítására irányuló tevékenységük tekintetében. A későbbiekben látni fogjuk, hogy milyen következményekkel jár az, hogy ez a bíróságokkal azonos módon való kezelés csak a magyar közjegyzőkre korlátozódik.

22 — A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i 1215/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 351., 1. o.).

23 — A 44/2001 rendelet 32. cikkén és az 1215/2012 rendelet 2. cikkének a) pontján kívül lásd a tartással kapcsolatos ügyekben a joghatóságról, az alkalmazandó jogról, a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az e területen folytatott együttműködésről szóló, 2008. december 18-i 4/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 7., 1. o.) 2. cikke (1) bekezdésének 1. pontját, valamint a 655/2014 rendelet 4. cikkének 8. pontját.

69. A második tendencia, amely az uniós jogszabályokban megfigyelhető, az, hogy a „bíróság” fogalma az „illetékes hatóság” fogalmában *feloldódik*. Ezt a tendenciát jól illusztrálja többek között a 2201/2003/EK rendelet [24] 2. cikkének 1. pontja, amely a „bíróságot” a következőképpen határozza meg: „a tagállamok valamennyi, […] az e rendelet hatálya alá tartozó ügyekben joghatósággal [helyesen: hatáskörrel] rendelkező hatósága”, valamint e rendelet 2. cikkének 2. pontja, amely a „bírót” a következőképpen határozza meg: „az a bíró vagy olyan tisztviselő, aki a [2201/2003] rendelet hatálya alá tartozó ügyekben eljáró bírókkal egyenértékű hatáskörökkel rendelkezik”. Ebbe a kategóriába tartozik továbbá az 1896/2006 rendelet 5. cikkének 3. pontja, amely a „bíróságot” a következőképpen határozza meg: „bármely hatóság, amely a tagállamban az európai fizetési meghagyás vagy bármely más, ahhoz kapcsolódó ügy tekintetében hatáskörrel rendelkezik”.

70. Ez a tendencia megtalálható a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2007. október 30-án Luganóban aláírt, [25] a Közösség nevében a 2008. november 27-i 2009/430/EK tanácsi határozattal [26] jóváhagyott egyezményben, mivel ezen egyezmény 62. cikke előírja, hogy „a »bíróság« kifejezés az ezen egyezmény által kötelezett valamely állam által kijelölt azon hatóságokat foglalja magában, amelyek az ezen egyezmény hatálya alá tartozó ügyekben hatáskörrel rendelkeznek”.

71. A harmadik tendencia, amely a legújabb uniós jogszabályokban jelenik meg, a bíróság *meghatározásának* folyamatát jelenti az ítélkezési gyakorlat elismerésével. Ez a figyelemre méltó fejlemény többek között a 4/2009 rendelet [27] 2. cikke (2) bekezdésének 1. pontjában jelenik meg, amely előírja, hogy „bíróság” a tagállamokban a tartással kapcsolatos ügyekben illetékes közigazgatási hatóság is, feltéve hogy ez a hatóság a pártatlanság és a felek meghallgatáshoz való joga tekintetében garanciákat nyújt, valamint, hogy annak a tagállamnak a joga értelmében, amelyben működik,

– határozatai ellen jogorvoslattal lehet élni, vagy azokat valamely igazságügyi hatóság felülvizsgálhatja;

– határozatai hasonló érvénnyel és hatállyal bírnak, mint az igazságügyi hatóságok által ugyanilyen ügyben hozott határozatok.

72. A 650/2012/EU rendelet [28] 3. cikke (2) bekezdésének első albekezdése ugyanezt az irányvonalat követi, és a „bíróságot” a következőképpen határozza meg: „minden olyan igazságügyi hatóság és minden egyéb olyan, öröklési ügyekben hatáskörrel rendelkező hatóság és jogi szakember, amely/aki igazságszolgáltatási feladatot lát el, vagy igazságügyi hatóság felhatalmazása alapján vagy igazságügyi hatóság ellenőrzése alatt jár el”, feltéve, hogy ezek az egyéb hatóságok és jogi szakemberek, valamint az általuk hozott határozatok ugyanazoknak a feltételeknek felelnek meg, mint amelyek a közigazgatási hatóságokra és az általuk a 4/2009 rendelet 2. cikke (2) bekezdésének 1. pontja alapján hozott határozatokra alkalmazandóak.

73. Ezen elemzést követően úgy tűnik, hogy a „határozat” fogalmát a fogalmak ellenőrizetlen elterjedése jellemzi, amelyek úgy tűnik, hogy az idők során mindenféle összhang nélkül felhalmozódtak. Míg bizonyos jogszabályok – amelyek a bírósággal azonos módon kezelt közigazgatási hatóságokat kimerítő jelleggel sorolják fel – e fogalom szigorú értelmezésére hívhatnak fel, addig más

24 — A házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i tanácsi rendelet (HL 2003. L 338., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 243. o.).

25 — A továbbiakban: Luganói Egyezmény.

26 — HL 2009. L 147., 1. o.

27 — E rendelet (12) preambulumbekezdése kifejti, hogy „[a] tartási kötelezettségekkel kapcsolatos kérdések tagállamok általi eltérő rendezésének figyelembevétele érdekében ezt a rendeletet egyaránt alkalmazni kell a bírósági határozatokra és a közigazgatási hatóságok által hozott határozatokra, feltéve hogy ezek a hatóságok garanciákat nyújtanak különösen a pártatlanságukat és a felek meghallgatáshoz való jogát illetően”.

28 — Az öröklési ügyekre irányadó joghatóságról, az alkalmazandó jogról, az öröklési ügyekben hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az öröklési ügyekben kiállított közokiratok elfogadásáról és végrehajtásáról, valamint az európai öröklési bizonyítvány bevezetéséről szóló, 2012. július 4-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 201., 107. o.).

jogszabályok ezzel ellentétben tág, azaz rendkívül rugalmas értelmezést alkalmaznak, amely a nemzeti jog alapján illetékes valamennyi hatóságot magában foglalja, míg más jogszabályok, ahogyan látni fogjuk, még a Bíróság ítélkezési gyakorlata által kidolgozotthoz közel álló fogalmi meghatározást alkalmaznak.

b) A „határozat” és a „bíróság” fogalmának meghatározása a Bíróság ítélkezési gyakorlatában

74. A kérdést előterjesztő bíróság által előterjesztett kérdések az ítélkezési gyakorlatban két irány metszetében találhatóak.

75. Az első a „határozatnak” a polgári és kereskedelmi ügyekben történő együttműködés területén alkalmazott fogalmára vonatkozik.

76. Az ítélkezési gyakorlat ezen iránya a Brüsszeli Egyezmény 25. cikkének értelmezéséből ered, amely a 805/2004 rendelet 4. cikkéhez hasonlóan akként határozza meg ezt a fogalmat, hogy az magában foglalja egy tagállam bíróságának bármely határozatát, a határozat megnevezésétől függetlenül.

77. A Bíróság már megállapította, hogy az ezen egyezmény 25. cikkében meghatározott „határozat” fogalma, amelyet az egyezmény maga értelmez, főszabály szerint megfelel a 44/2001 rendelet megfelelő rendelkezésének is, amely „csak a ténylegesen valamely szerződő állam bírósága által hozott bírósági határozatokra” vonatkozik,[29] és a P. Jenard által a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezményről készített jelentésre[30] hivatkozva kifejtette, hogy az eljárás költségeinek a bírósági tisztviselő általi megállapítása „határozatnak” minősül, mert a bírósági tisztviselő az ügyet érdemben vizsgáló „bírósági szervként jár el”, és mert „annak vitatása esetén egy szó szoros értelemben vett igazságszolgáltatási szerv határoz a költségekről”[31].

78. A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy annak érdekében, hogy az irat a Brüsszeli Egyezmény értelmében „határozatnak” minősüljön, „az iratnak olyan igazságszolgáltatási szervtől kell származnia, amely valamely szerződő állam szerve, és amely saját hatáskörében jár el a felek közötti peres kérdésekben”[32].

79. A Brüsszeli Egyezmény 25. cikkében meghatározott *szervezeti* feltételen kívül a Bíróság fokozatosan kidolgozott két másik, egy *eljárási* és egy *anyagi jogi jellegű* feltételt.

80. Az *eljárási* feltétel előírja, hogy a határozat elfogadását megelőző eljárást a védelemhez való jog tiszteletben tartásával kell lefolytatni.[33] Ugyanakkor a Bíróság úgy ítélte meg, hogy ahhoz, hogy valamely határozatra a Brüsszeli Egyezményben előírt elismerési és végrehajtási szabályok vonatkozzanak, elegendő, hogy mielőtt annak elismerését vagy végrehajtását valamely, a határozatot meghozó államtól eltérő államban kérték, a határozatot meghozó államban különböző módozatú, kontradiktórius eljárás tárgyát képezte vagy képezhette volna.[34] A Bíróság ennélfogva „határozatnak” minősített egy olyan intézkedést jóváhagyó végzést, amelyet az eljárás első, nem kontradiktórius

29 — 1994. június 2-i Solo Kleinmotoren ítélet (C-414/92, EU:C:1994:221, 15. pont).

30 — HL 1979. C 59., 1. o., különösen a 42. o. vége.

31 — 1994. június 2-i Solo Kleinmotoren ítélet (C-414/92, EU:C:1994:221, 16. pont).

32 — Lásd: 1994. június 2-i Solo Kleinmotoren ítélet (C-414/92, EU:C:1994:221, 17. pont).

33 — Lásd: 1980. május 21-i Denilauler-ítélet (125/79, EU:C:1980:13, 13. pont). A 44/2001 rendelet keretében lásd: 2011. november 17-i Hypoteční banka ítélet (C-327/10, EU:C:2011:745, 48. pont).

34 — Lásd: 1980. május 21-i Denilauler-ítélet (125/79, EU:C:1980:13, 13. pont).

szakasza eredményeként hoztak, azonban kontradiktórius tárgyalás tárgyát képezhette az elismerése vagy végrehajtása előtt,[35] egy fizetési meghagyást, amelyet az adós az eljárást rendes kontradiktórius eljárássá alakítva vitathat,[36] illetve egy polgári peres eljárás során hozott mulasztási ítéletet, amely a kontradiktórius eljárás elvének főszabály szerint megfelel.[37]

81. Az *anyagi jogi jellegű* feltétel azt jelenti, hogy az aktust kibocsátó szervnek bizonyos szerepe kell, hogy legyen az aktus kidolgozásában. Ahogyan arra emlékeztettem, az aktusnak egy olyan szervtől kell származnia, amely „saját hatáskörében jár el a felek közötti peres kérdésekben”[38], ami a Bíróság szerint kizárja a bírósági egyezséget, amely lényegében szerződéses jelleggel rendelkezik abban az értelemben, hogy tartalma elsősorban a felek akaratától függ.[39]

82. A „határozatnak” a Brüsszeli Egyezmény szerinti fogalma végeredményben egy mérlegelési jogkörrel felruházott, határozatát a védelemhez való jog tiszteletben tartásával hozó igazságszolgáltatási szerv eljárását foglalja magában.

83. A Brüsszeli Egyezménnyel és a 44/2001 rendelettel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat azonban semmilyen pontosítással nem szolgál számunkra az igazságszolgáltatási szerv szó jelentését illetően. Ez utóbbi körülhatárolása érdekében tehát az ítélkezési gyakorlatra kell utalni, amely ezzel a kérdéssel az EUMSZ 267. cikk szempontjából foglalkozik.

84. Az ítélkezési gyakorlatban a második irány az EUMSZ 267. cikk szerinti „bíróság” szó meghatározásával kapcsolatos.

85. Anélkül, hogy szükséges lenne részletesen bemutatni a bírósági esetjog összes árnyalatát, amelyet egyfajta „bizonytalanság”[40] jellemez, csak emlékeztetek arra, hogy annak értékeléséhez, hogy az előzetes döntéshozatalt kezdeményező szervezet a „bíróság” jellemzőivel rendelkezik-e, a Bíróság – amely tartózkodott attól, hogy általános és absztrakt meghatározást dolgozzon ki e fogalommal kapcsolatban – egy olyan azonosítási módszert alkalmaz, amely egy sor összefüggő bizonyítékot vesz figyelembe, amelyek közé tartozik az, hogy a szervezet jogszabály alapján jött-e létre, állandó jelleggel működik-e, hatásköre kötelező jellegű-e, az eljárása kontradiktórius jellegű-e, a szervezet jogszabályokat alkalmaz-e, valamint hogy a szervezet független-e.

86. A Bíróság így elismerte, hogy egy jogvitát elbíráló és ennélfogva igazságszolgáltatási feladatokat ellátó közigazgatási hatóságot lehet előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére jogosult bíróságnak tekinteni.[41] A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően, amely szerint a „bíróság” jellegével kapcsolatos kérdés kizárólag az uniós jog alapján dönthető el, a Bíróság emlékeztetett arra, hogy az, hogy az előzetes döntéshozatalt kezdeményező szerv a nemzeti jog alapján közigazgatási szervnek minősül, ez a tény önmagában nem meghatározó a jelen értékelés szempontjából.[42]

35 — Lásd: 2004. október 14-i Mærsk Olie & Gas ítélet (C-39/02, EU:C:2004:615, 50–52. pont).

36 — Lásd: 1995. július 13-i Hengst Import ítélet (C-474/93, EU:C:1995:243, 14. és 15. pont).

37 — Lásd: 2009. április 2-i Gambazzi-ítélet (C-394/07, EU:C:2009:219, 23–25. pont).

38 — Lásd: 1994. június 2-i Solo Kleinmotoren ítélet (C-414/92, EU:C:1994:221, 17. pont); 2004. október 14-i Mærsk Olie & Gas ítélet (C-39/02, EU:C:2004:615, 45. pont).

39 — Lásd: 1994. június 2-i Solo Kleinmotoren ítélet (C-414/92, EU:C:1994:221, 18. pont). Ugyanakkor megjegyzem, hogy a 2009. április 2-i Gambazzi-ítéletet (C-394/07, EU:C:2009:219), amely az angol mulasztási ítéleteket (*default judgement*) „határozatként” ismerte el, a Bíróság ítélkezési gyakorlatában fejlődésnek lehetett tekinteni, amennyiben úgy tűnik, hogy az angol bíró ebben az eljárástípusban nem igazságot szolgáltat (lásd többek között: Cuniberti, G., „La reconnaissance en France des jugements par défaut anglais – À propos de l’affaire Gambazzi-Stolzenberg”, *Revue critique de droit international privé*, 4. sz., 2009, 685. o., 33. és 34. pont).

40 — Lásd: Barav, A., Tâtonnement préjudiciel – La notion de juridiction en droit communautaire, *Études sur le renvoi préjudiciel dans le droit de l’Union européenne*, Bruyant, Brüsszel, 2011, 37. o.

41 — A Vergabeüberwachungsausschuß des Bundes (szövetségi közbeszerzési felügyelőbizottság, Németország) tekintetében lásd: 1997. szeptember 17-i Dorsch Consult ítélet (C-54/96, EU:C:1997:413, 37. és 38. pont), valamint legutóbb a Tribunal Català de Contractes del Sector Públic (katalán közbeszerzési bíróság, Spanyolország) tekintetében: 2015. október 6-i Consorci Sanitari del Maresme ítélet (C-203/14, EU:C:2015:664, 17–27. pont).

42 — Lásd: 2015. október 6-i Consorci Sanitari del Maresme ítélet (C-203/14, EU:C:2015:664, 17. pont).

c) Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre adott válaszjavaslatom

87. Az előbbiekben kifejtett jogi háttér alapján szinte természetszerűleg három megoldási javaslat mutatkozik a 805/2004 rendelet szerinti „bíróság” szó meghatározására.

88. Az első abban áll, hogy a „bíróság” fogalmának szigorú értelmezését választjuk, amely csak a szó szoros értelemben vett igazságszolgáltatási szervekre korlátozódik, és következésképpen az uniós jogalkotó által kifejezetten előírt kivétel kivételével kizár minden olyan hatóságot, amely nem kapcsolódik szervesen a tagállam bírósági szervezetéhez.

89. A második, ezzel ellentétes megoldás a tág értelmezés, amely alapján a „bíróság” fogalma a tagállam joga szerint illetékes valamennyi hatóságot magában foglalja.

90. A harmadik megoldás, amelyet „köztes” megoldásnak tekintek, abban áll, hogy alapul vesszük a bíróság jellemző vonásait, ahogyan azok a Bíróságnak az EUMSZ 267. cikk értelmezésével kapcsolatos hagyományos ítélkezési gyakorlatában szerepelnek, és következésképpen elismerjük, hogy a horvát közjegyzők bizonyos feltételek mellett a 805/2004 rendelet szerinti „bíróságoknak” tekinthetők.

91. Számomra úgy tűnik, hogy e három megoldás közül az első a legkevésbé elképzelhető.

92. Bár a Bizottságnak az írásbeli észrevételeiben és a szóbeli észrevételeiben egyaránt kifejtett álláspontja bizonyos szempontból nem egyértelmű, úgy tűnik, hogy ehhez a megoldáshoz ragaszkodik, mivel ez az intézmény – anélkül, hogy elemezné azokat a feltételeket, amelyek mellett a horvát közjegyzők eljárnak – úgy tekinti, hogy az általuk hozott határozatokat csak akkor lehetne a 805/2004 rendelet szerinti „bírósági határozatoknak” tekinteni, ha e rendeletet ilyen értelemben módosították volna.

93. Az ezen megoldás alátámasztása érdekében előterjesztett fő indokolás az, hogy amikor az uniós jogalkotó az egyik hatóságot valamely bírósággal azonos módon kívánja kezelni, azt az érintett jogi aktusban kifejezetten megemlíti. Márpedig a 805/2004 rendelet nem említi a horvát közjegyzőket, miközben e rendelet 4. cikkének 7. pontja említi a svéd végrehajtói hivatalt a fizetési meghagyásos eljárásban, míg az 1215/2012 rendelet 3. cikke az említett svéd végrehajtói hivatalon kívül kifejezetten bíróságoknak minősíti a magyar közjegyzőket a fizetési meghagyásos eljárás esetén.

94. Ezt a szűk értelmezést erősíti továbbá a Luganói Egyezmény 62. cikkével való összehasonlítás, mivel az, hogy a 805/2014 és az 1215/2012 rendeletben nem található hasonló rendelkezés, amely alapján a „bíróság” szó alatt minden illetékes hatóság értendő, bizonyítja, hogy az uniós jogalkotó a bíróság szónak e két rendelet keretében nem tisztán funkcionális értelmet kívánt adni.

95. Bár első ránézésre úgy tűnik, hogy ez a szigorú értelmezés a 805/2004 rendelet 4. cikkével kapcsolatos szilárd szöveges érvelésen alapul, más határozottabb megfontolások tágabb értelmezés mellett érvelnek.

96. Először is a 805/2004 rendelet 4. és 7. cikkét, valamint az 1215/2012 rendelet 3. cikkét máshogyan is lehet olvasni. Ugyanis az a körülmény, hogy az uniós jogalkotó előírja, hogy egyes közigazgatási hatóságokat „bíróságnak” kell tekinteni, nem jelenti azt, hogy más hatóságokat nem lehet ilyennek tekinteni az ítélkezési gyakorlat által kialakított klasszikus szempontok alapján. Kétségtelen, hogy a svéd végrehajtói hivataltól eltérő valamely szervet nem lehet automatikusan, „jogszabály erejénél fogva” a 805/2004 rendelet szerinti „bíróságnak” tekinteni. Ugyanakkor e rendelet egyik rendelkezésével sem ellentétes az, ha ez a szerv megkapja a „bíróság” minősítést, amennyiben bizonyítást nyer, hogy az a Bíróság hagyományos ítélkezési gyakorlatával összhangban rendelkezik az alapvető jellemvonásokkal.

97. Másodszor a bíróság fogalmát illetően egy ilyen mértékű követelmény a szigorúsága miatt rendkívüli mértékben innovatív lenne, mivel az egyáltalán nem állna összhangban a Bíróság ítélkezési gyakorlatával, amely azzal, hogy a „bíróság” fogalmának önálló tartalmat adott az igazságügyi együttműködés terén, ahova a jelen kérelem is tartozik, elismerte, hogy az EUMSZ 267. cikkel összefüggésben az igazságszolgáltatási feladatot ellátó közigazgatási szervek „bíróságnak” minősülnek.

98. Harmadszor ez az új követelményi szint az uniós jogban a bíróság fogalma önálló jellegének elutasításához vezetne, mivel elegendő lenne, hogy a származási tagállam „igazságügyi hatóságnak” minősítsen egy szervet, és azt formálisan a belső igazságügyi szervezetrendszeréhez hozzákapcsolja annak érdekében, hogy az „bíróságnak” minősüljön.

99. Negyedszer számomra úgy tűnik, hogy ez a szigorú értelmezés nem egyeztethető össze a kölcsönös elismerés elvével, ami a 805/2004 rendelet rendszerének alapjául szolgál. Ez az elv igazolja, hogy a végrehajtás érdekében a származási tagállamban hozott és az ezen tagállam bírósága által európai végrehajtható okiratként hitelesített határozatot úgy kezeljék, mintha azt abban a tagállamban állították volna ki, amelyben a végrehajtást kérelmezik. Egy kölcsönös elismerésen alapuló rendszer logikájában minden olyan hatóságot, amelynek az eljárása során valamely aktust a származási tagállamban végrehajtható határozatnak minősítenek, olyan „bíróságnak” kell tekinteni, amely határozatainak a többi tagállamban való szabad mozgás hatálya alá kell tartozniuk.

100. A megszorító értelmezést e négy okból el kell utasítani.

101. Szélsőséges esetben a kölcsönös elismerés logikája igazolhatja a fordított, legtágabb megoldás alkalmazását azzal, hogy egy tekintet alá veszi a bíróság és az illetékes hatóság fogalmát. Ez a megoldás lehetővé teszi a horvát közjegyzőnek a 805/2004 rendelet szerinti „bíróságként” történő minősítését pusztán azon oknál fogva, hogy őt a végrehajtásról szóló törvény végrehajtási lapok kiállítására, valamint azoknak európai végrehajtható okiratként történő hitelesítésére vonatkozó hatáskörrel ruházza fel.

102. Nem gondolom azonban, hogy ez a megoldás releváns lenne.

103. Ez a megoldás nem áll összhangban a 805/2004 rendelet 4. cikkével, amely a 2201/2003 rendelet 2. cikkének 1. pontjával, az 1896/2006 rendelet 5. cikkének 3. pontjával és a Luganói Egyezmény 62. cikkével ellentétben a „bíróság” szót nem generalizálta, azaz nem tette azt általánossá.

104. Ezenkívül, ha a „bíróság” kifejezés minden illetékes hatóságot magában foglalt volna, nem látom okát annak, hogy az uniós jogalkotó a svéd végrehajtói hivatalt miért kezelte kifejezetten a bírósággal azonos módon.

105. Ennélfogva egy köztes megoldást javaslok, amely valójában az EUMSZ 267. cikk szerinti „bíróság” szónak a Bíróság által történő meghatározása során használt azonosítási módszer átvételéből áll a 805/2004 rendelet rendszerének és céljának figyelembevétele mellett, amely rendeletnek számos rendelkezése úgy tűnik, hogy az eljárási garanciák betartásának fontosságára helyezi a hangsúlyt.

106. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az e rendelet 3. cikkében meghatározott „nem vitatott” követelés fogalma – határozatokról lévén szó – az adós magatartásának figyelembevételét tételezi fel „a *bírósági* eljárás során”.[43] Ez a rendelkezés véleményem szerint magában foglalja egy olyan eljárás létét, amely tiszteletben tartja az adósnak a meghallgatáshoz való jogát, valamint a hitelező kérelmének vitatásához való jogát.

43 — Lásd az említett rendelet 3. cikke (1) bekezdésének a)–c) pontját. Kiemelés tőlem.

107. Ráadásul a 805/2004 rendelet a nem vitatott követelésre vonatkozó határozat valamely tagállamban történő hitelesítését olyan minimális eljárási szabályok tiszteletben tartásától teszi függővé, amelyek célja annak biztosítása, hogy az adós kellő időben és olyan módon kapjon tájékoztatást egyrészt a vele szemben induló bírósági eljárásról, valamint az eljárásban a követelés vitatása érdekében való tevőleges részvételének követelményeiről, másrészt pedig a részvétele elmaradásának következményeiről, hogy a védekezéséhez szükséges előkészületeket megtehesse. Figyelembe véve azt, hogy milyen veszélyeket rejt magában az adósnak a bírósági eljárás során való hallgatásán alapuló, arra vonatkozó vélelem, hogy ez utóbbi a követelést nem vitatja, a minimális eljárási szabályok tiszteletben tartása olyan alapvető követelményt jelent, amelyet a „bíróságnak” biztosítania kell.

108. Végül a „bíróság” szó alatt a 805/2004 rendelet értelmében minden olyan szervet érteni kell, amely biztosítja a függetlenségét és a pártatlanságát, saját hatáskörében jár el, és olyan határozatot hoz, amely egyrészt kontradiktórius vita tárgyát képezheti az európai végrehajtható okiratként történő hitelesítésével kapcsolatos kérdés felmerülése előtt, másrészt pedig igazságügyi hatóság előtti kérelem tárgya lehet.

109. A „bíróság” szónak e funkcionális meghatározása számomra úgy tűnik, hogy megfelel e szó hagyományos fogalmának, és lehetővé teszi a bizonyos, nagymértékben előforduló peres ügyeknek a bírói útról való leterelését az igazságügyi hatóságok tehermentesítése érdekében.

110. Először is úgy vélem, hogy a horvát közjegyzők a végrehajtási lapok kiállítása során igazságügyi jellegű tevékenységet folytatnak annak ellenére, hogy a követett eljárás egyszerűsített eljárás, és egyébként a fizetési meghagyásos eljárásra hasonlít.

111. Írásbeli észrevételeiben a horvát kormány ebben a tekintetben érdekes megállapításokat tett az adós részére a végrehajtási eljárás során a közjegyző előtt nyújtott biztosítékokkal kapcsolatban. E kormány szerint a közjegyző csak azután állít ki végrehajtási lapot, hogy ő maga megvizsgálta a kérelem elfogadhatóságát és megalapozottságát. A végrehajtási lapot ezenkívül – megemlítve azt, hogy kifogást lehet emelni a bíróság előtt, valamint az erre nyitva álló határidőt – kézbesítenie kell az alperes számára, olyan szabályok alapján, amelyek ez utóbbi számára biztosítják annak lehetőségét, hogy a követelést vitassa. E kormány szerint a közjegyző a végrehajtási lapon a végrehajtási záradékot csak a kifogás emelésére nyitva álló határidőt követő 8 napos határidő lejártát követően állíthatja ki.

112. A tárgyaláson a horvát kormány kiegészítő tájékoztatást adott, jelezve, hogy a közjegyzőkről szóló törvény és a közjegyzők etikai kódexe biztosítja a közjegyzőnek a kérelmezővel szembeni függetlenségét és pártatlanságát a végrehajtási lapoknak bizonyító erejű okirat alapján történő kiállítására irányuló különleges feladatainak ellátása során. E kormány szerint a közjegyző – amely távol áll attól, hogy egy pusztán bejegyzést végző intézmény legyen – megvizsgálja a kérelmet, és értékeli annak elfogadhatóságát és megalapozottságát.

113. Az ezen kormány által nyújtott információk szerint úgy tűnik tehát, hogy a közjegyző a végrehajtási lapoknak bizonyító erejű okirat alapján történő kiállítására irányuló sajátos tevékenységének gyakorlása során egy olyan harmadik személy helyében van, akinek a szóban forgó ügyhöz nem fűződik érdeke, és aki kívül esik a többi tevékenységének gyakorlása során keletkezhető érdekkonfliktusokon.

114. Fenntartva a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálatok szükségességét, úgy tűnik tehát, hogy a közjegyző, amennyiben tevékenységét nem hivatalos személyként, hanem végrehajtási lapok kiállításáért felelős szervként végzi, független és pártatlan szervként működik.

115. Ezért álláspontom szerint a közjegyző által kiállított végrehajtási lap a 805/2004 rendelet 4. cikkének 1. pontja értelmében vett határozatnak minősíthető. Ezután azt kell még meghatározni, hogy a közjegyző hitelesítheti-e egyben e határozatot európai végrehajtható okiratként.

C – *Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésről*

116. A kérdést előterjesztő bíróság a második kérdésével lényegében azt kívánja megtudni, rendelkezik-e hatáskörrel a végrehajtási lap európai végrehajtható okiratként történő hitelesítésére a bizonyító erejű okirat alapján olyan végrehajtási lapot kiállító közjegyző, amely az adós általi vitatás hiányában jogerőssé vált.

117. A 805/2004 rendelet 6. cikkének (1) bekezdéséből adódik, hogy az európai végrehajtható okiratként történő hitelesítés iránti kérelmet a származási bíróságnál kell előterjeszteni, amelyet e rendelet 4. cikkének 6. pontja mint „a 3. cikk (1) bekezdésének a), b) vagy c) pontjában meghatározott [azaz a követelést nem vitatottnak tekinthetővé tévő] feltételek teljesülésének időpontjában eljáró bíróság[ot]” határozza meg.

118. A végrehajtási törvény rendszerében tehát a közjegyző az, akit „származási bíróságnak” kell minősíteni, ha az adós a végrehajtási lapot nem vitatta, és az jogerőssé vált.

119. Azzal, hogy a Bíróság a 2016. június 16-i Pebros Servizi ítéletében (C-511/14, EU:C:2016:448) a bírósági határozat európai végrehajtható okiratként való hitelesítését igazságszolgáltatási jellegű aktusnak minősítette, nem ellentétes, hogy e hitelesítést közjegyző végezze, amennyiben megfelel a 805/2004 rendelet értelmében vett „bíróságként” való minősítés valamennyi feltételének.

IV – Végkövetkeztetések

120. Mindezen megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság az Općinski sud u Novom Zagrebu (új-zágrábi helyi bíróság, Horvátország) által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemre a következő választ adja:

1) A nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkének 1. pontja szerinti „határozat” fogalmát akként kell értelmezni, hogy a közjegyző által bizonyító erejű okirat alapján kiállított végrehajtási laphoz hasonló végrehajtható okirat a 805/2004 rendelet 4. cikkének 1. pontja értelmében vett „határozatnak” minősül, amennyiben az e végrehajtási lap kibocsátására hatáskörrel rendelkező közjegyző e különleges feladatának teljesítése során bíróságként hoz határozatot, ami azt feltételezi, hogy biztosítékot nyújt a függetlenségét és a pártatlanságát illetően, valamint saját hatáskörében olyan határozattal dönt, amely egyrészről kontradiktórius jogvita tárgyát képezhette vagy képezheti az európai végrehajtható okiratként történő hitelesítése előtt, másrészről pedig igazságügyi hatósághoz benyújtott kereset tárgya lehet. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia, hogy a közjegyző e feltételek mindegyikének – különösen a függetlenség és a pártatlanság követelményének – megfelel-e.

2) A 805/2004 rendelet 6. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy a „bíróságként” való minősítéshez megállapított feltételeknek megfelelő közjegyző e rendelet 4. cikkének 1. pontja és 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „származási bíróságnak” minősül, és így hatáskörrel rendelkezik arra, hogy európai végrehajtható okiratként hitelesítse az általa kiállított és – az adós ellentmondásának hiányában – jogerőssé nyilvánított végrehajtási lapot.